

A. C. Normann: Når den foregående taler, det ærede medlem hr. Poul Claussen, sagde, at det foreliggende lovforslag er noget i retning af en afvikling af loven, er det ikke rigtigt i bogstaveligste forstand, idet den ændring, der foreslås, i virkeligheden kun går ud på at ændre datoen et år, det er altså faktisk blot en forlængelse af loven. Den afviklingsmulighed, der ligger i den ændring, vi foretager af loven, ligger i den højtærede ministers tilsagn om en ændret praksis.

Udbyttebegrænsningsloven indeholder nogle af de krigsskabte restriktioner, som det i pagt med den øvrige liberalisering må være målet at få afskaffet — deri er jeg enig med et par af de tidligere ærede ordførere —, efterhånden som deres forudsætninger er blevet skyllet bort af en ændret økonomisk udvikling. Ved den betydelige revision, der fandt sted i 1948, var en sådan tilstand i sigte, og resultatet var, at der fra næsten alle sider udtaltes ønsker om at stile hen imod en afvikling og at få loven ændret således, at man gav aktieselskaberne friere vilkår for deres udbyttepolitik, selvom det præciseredes, at der stadigvæk ikke måtte udbetales urimelige udbytter. Begrundelsen herfor lå lige for; samtidig med, at alt andet var steget i værdi, var aktieselskabernes gennemsnitlige udbytte blevet relativt lavere, og endda, direkte set, lavere end udbyttet af obligationer, til trods for at der stadig var den klassiske tilstand tilstede, at risikoen for aktier var langt større, end tilfældet var for obligationernes vedkommende, hvilket bl. a. fremgik af, og forøvrigt stadig fremgår af et betydeligt antal likvidationer indenfor aktieselskabernes område. Hertil kommer, at vi stod midt i en vældig anstrengelse for at få vort produktionsapparat styrket og genopbygget efter krigen, hvad der skulle synes at være en spore til at lede flere midler, flere kapitalgoder over til handels- og industrivirksomheder fremfor kunstigt at bidrage til at holde anbringelsen af midler tilbage fra den del af erhvervslivet, som trængte hårdest til udvidelser. Det var det, man tog konsekvensen af, og derfor lempede man indskrænkningerne i selskabernes dispositionsfrihed afgørende ved revisionen i 1948.

Jeg sætter en streg under denne økonomiske udvikling for ligesom at pege på årsagerne til, at der er sket en vis ændring

i rigsdagens holdning overfor denne lov. Så skete der det, at Koreakrigen og den voldsomme oprustning påny bragte Danmarks økonomi ud for et tilbageslag med en hastig forringelse af vore valutavilkår, hvilket igen medførte, hvad vi alle var enige om, at en tilbageholdenhed i forbruget var en nødvendighed. Da vi sidst diskuterede udbytteovens forlængelse, var det af en betydelig virkning, at der netop dengang fornylig og temmelig rundhåndet var fordelt byrder på så godt som alle erhverv, og at det derfor af psykologiske grunde måtte forekomme uheldigt samtidig at lade begrænsningerne for aktieejere falde bort.

Nu er stillingen ændret afgørende, og i det radikale venstre har vi sympati for lovens snarlige afvikling. Derfor ser vi også med velvilje på ministerens tilsagn om at være imødekommende overfor ønsker om frigivelse af midler fra konjunkturfonds. Det, som ministeren har peget på i sin fremsættelsestale, og som også er nævnt i bemærkningerne, er dette, at praksis i højere grad end hidtil skal gå ud på at lade midler fra konjunkturfonds blive frigjort dels derved, at man tillader overførsel til de lovpligtige reservefonds, som ikke har nået den i loven krævede højde, fordi de pågældende selskaber ikke hidtil har kunnet konsolidere sig stærkt nok — derved bliver der mulighed for en frigørelse af midler i en vis udstrækning, hvilket vel også kommer til at give sig udslag med hensyn til udbyttedeklarationerne —, dels med hensyn til afskrivninger, hvad jeg for min part tror vil komme til at betyde en styrkelse af aktiviteten med hensyn til nye områders inddragelse under de aktieselskaber, der er inde under lovens bestemmelser.

Men jeg har lyst til at spørge den højtærede handelsminister med henblik på bemærkningen om, at man også vil stile hen imod at overføre midler fra konjunkturfonds til pensionskasser, om der ikke var nogen rimelighed i, at man samtidig åbnede udvej for, at der af disse midler kunne overføres penge til andre velfærdsforanstaltninger, f. eks. ferielejre, spise-lokaler, bedre kantineforhold, rekreationsophold o. s. v., sådanne velfærdsforanstaltninger, som jo en mængde virksomheder her i landet har lagt stærkt vægt på og udviklet nu i årene efter krigen, og som har